

гора билъ още по-дебелъ и стѣпките на възстаницитѣ личали по него. Оржжията имъ били измокрени; барутѣтъ станалъ на кша и кремаклийкитѣ пушки, съ които били въоръжени повечето отъ четницитѣ, не можели вече да стрелятъ. Останали револверитѣ, на които куршумитѣ не достигали до турцитѣ и две-три добри пушки, съ едната отъ които Г. Обретеновъ стрелялъ най-добре. Войската вървѣла по стѣпките имъ въ снѣга „като подирѣ зайци“ и стреляла по тоянно. Възспирали ги главно 2—3 четници и особено Г. Обретеновъ съ добрата си пушка и сполучливо мѣрене. Турцитѣ забелязали това и съсрѣдоточили залповъ огънь върху него, както билъ скритъ задъ едно дърво надъ една урва. Надничайки да мѣри, той билъ раненъ смъртоносно въ слабинитѣ. Полуагонизиращъ, Георги веднага посѣгналъ къмъ чантата си, взелъ единъ прахъ съ отрова и го пѣхналъ съ книжката въ устата си; тъй и издѣхналъ. Книжката съ отровата останала между вкоченялитѣ полуотворени челюсти. Другаритѣ му, стрелейки, виждали агонията и смъртта му. Голѣма скръбъ и униние обзело всички, за които той билъ не само опора и водачъ, но и любимъ, скѣпъ другаръ. Иларионъ заплакалъ. Умиралъ най-близкия му приятель, съ когото дѣлилъ радости и скѣрби отъ Русе и Гюргево до тукъ. Стоилъ казалъ нажалено на момчетата да му отрѣжатъ главата, за да не се подиграватъ турцитѣ съ нея. Но Иларионъ не допуст. алъ това. Той пропѣлзѣлъ до него заедно съ другъ единъ четникъ, за да го види, а може би и да се прости и му затвори очитѣ. Градъ отъ куршуми ги обсипалъ, но за щастие не били олучени. Взели му пушката, патронитѣ, чантата и се отдалечили.

Отпосле главата на Г. Обретеновъ съ книжката въ устата била донесена въ Сливенъ и разнасяна въ града. Тѣй загиналъ славно въ неравенъ бой, скѣпно продалъ своя животъ, четвъртиятъ